

**Marjeta Kovač,
Gregor Starc**

Uvodni razmislek

Slovenski šolski sistem je bil zadnjič temeljito spremenjen v obdobju med 1996 in 1998. Takratna reforma je prinesla novo temeljno zakonodajo, tako krovni Zakon o organizaciji in financiranju vzgoje in izobraževanja, kot področne zakone (Zakon o vrtcih, Zakon o osnovni šoli, Zakon o gimnazijah, Zakon o poklicnem in strokovnem izobraževanju), ki so urejali področja predšolske vzgoje, osnovnošolskega in srednješolskega izobraževanja. Zakonodaja je določila obvezno devetletno šolanje, nekoliko zgodnejše všolanje otrok v osnovno šolo, možnost šolanja v zasebnih šolah in na domu, izbirnost v delu vseh programov, nivojski pouk v zadnjem vzgojno-izobraževalnem obdobju osnovne šole, opisno ocenjevanje v začetnih letih šolanja in številčno pri vseh predmetih v nadaljevanju šolanja, nacionalno preverjanje znanja po posameznih obdobjih obveznega šolanja in na koncu srednješolskega izobraževanja, različne gimnazijske programe in raznovrstno poklicno šolstvo, ki naj bi se sproti prilagajalo potrebam gospodarstva in omogočalo doseganje poklicnih kompetenc po različnih poteh. Vse spremembe seveda niso bile resnična novost. Že leta 1774 je Marija Terezija s splošnim šolskim redom (nem. *Allgemeine*

Schulordnung) – prvim državnim osnovnošolskim zakonom, ki je veljal na ozemlju današnje Slovenije – določila obvezno šolanje za vse otroke od šestega leta starosti dalje neodvisno od njihovega spola, družbenega položaja in veroizpovedi. Prav tako smo v slovenskem šolskem sistemu že imeli v šestdesetih letih prejšnjega stoletja opisno ocenjevanje. Kasneje so bili sprejeti še nekateri posebni zakoni, ki urejajo glasbeno šolstvo, maturo, višje strokovno izobraževanje, izobraževanje odraslih, izobraževanje otrok s posebnimi potrebami, izobraževanje manjšin idr., ter številni podzakonski akti. Zakonodaja je bila podlaga za nove predmetnike in učne načrte. Te so pripravljali strokovnjaki po temeljitem premisleku in večstopenjski strokovni obravnavi. Spremembe so se postopno uvajale v šolski sistem, učitelji pa so bili vključeni v številne seminarje stalnega strokovnega spopolnjevanja. S t. i. *bolonjsko prenovo* so se, sicer precej pozno, spremenili tudi izobraževalni programi bodočih učiteljev. Odločili smo se, da na vseh stopnjah šolanja lahko poučuje le učitelj s končano magistrsko stopnjo študija in nazivom magister profesor. Izrazito se je povečal tudi delež programa, namenjenega praktičnemu pedagoškemu usposabljanju bodočih učiteljev.

Foto: Katarina Bizjak Slanič

Žal smo v obdobju od zadnje reforme naredili tudi nekaj večjih napak, saj sprememb nismo nikoli ustrezno evalvirali, vpeljevali pa smo delne novosti, večkrat tudi zaradi zahtev vladajoče politike. Tako še danes ne poznamo natančno učinkov devetletke na znanje otrok, saj tovrstna evalvacija ni bila dokončana, imamo pa celo vrsto »evalvacij«, iz katerih lahko razberemo le, ali ja bila kakšna sprememba izvedena, če so bile pri izvedbi težave in če je bila učiteljem všeč. Zadnje analize veljavnih učnih načrtov in različnih poskusnih šolskih programov (npr. RaP – razširjenega programa osnovne šole, s katerim smo samo v drugačen plašč oblekli staro zgodbo podaljšanega bivanja in drugih sestavin razširjenega programa šole), prikazane javnosti, nimajo prav trdnih znanstvenih ozadij, saj vključujejo predvsem subjektivne zaznave učiteljev z omejenimi možnostmi izražanja mnenj in neprimerne metodološke postopke.

V tridesetih letih od resnične šolske reforme smo enkrat posodobili vse učne načrte, a so spremembe prinesle le »kozmetične« popravke in nekaj neposrečenih rešitev, npr. v osnovni šoli premik standardov znanja v posebno poglavje na koncu dokumenta in dopolnitev gradiva za učitelja manj pomembnimi informacijami, v gimnaziji vključitev vseh evropskih kompetenc v učne načrte vseh predmetov ne glede na to, ali jih je pri posameznem predmetu sploh mogoče razvijati. Prenovljeni učni načrti so bili sicer skoraj v celoti prepis prejšnjih učnih načrtov, razen omenjenih kozmetičnih popravkov, na ta način pa so dobili tudi »nove« avtorje in razlagalce zapisanega. Ena bolj vidnih, strokovno nedorečenih sprememb na področju športne vzgoje je bila sprememba imena predmeta v osnovni šoli v šport brez upoštevanja mnenja stroke, kar je še povečalo raznovrstnost izrazov (gibanje v vrtcu, šport v osnovni šoli in športna vzgoja v srednješolskih programih).

Tipičen primer napačnega pristopa so tudi trenutne prenove učnih načrtov oziroma kurikulumov (zanimivo je, da niti izrazov za temeljne dokumente ne uspemo poenotiti); postopki nujnih sprememb celotnega vzgojno-izobraževalnega sistema so tako obrnjeni na glavo. Ob razpravah, kako ga posodobiti in kaj naj bodo temeljna vodila sprememb, ter pripravi temeljnega nacionalnega dokumenta smo začeli vzporedno posodabljati ali prenavljati (žal nihče ne pojasni natančno, kaj v resnici sploh delamo, posodabljamo ali prenavljamo) trenutno veljavne učne načrte, saj smo tja preusmerili evropska sredstva iz *Načrta za okrevanje in odpornost*. Evropske kompetence, na silo vključene leta 2007 v gimnazijske učne načrte zaradi financiranja takratne prenove iz evropskih sredstev, nas niso izučile, da tak pristop nima resnih učinkov. Zgodovina se očitno (spet) ponavlja, le da v zdajšnji prenovi učnih načrtov namesto evropskih kompetenc, ki so se kar naenkrat izgubile, vključujemo t. i. skupne cilje in iščemo najrazličnejše načine, kako jih umestiti tudi tja, kamor mogoče niti ne sodijo. To ne pomeni, da niso pomembni, a precej bolj bi morali domisliti, kaj narediti z njimi in pri katerih predmetih. Gotovo bi bila boljša možnost njihova vključitev v področno zakonodajo, ki navaja cilje posamezne ravni izobraževanja, ne pa v učne načrte oziroma kurikule.

Ker je evropskih sredstev iz sklada za okrevanja in odpornost dovolj, se je prenova učnih načrtov začela z imenovanjem (preštevilčnih) predmetnih kurikularnih komisij za različne predmete in področja ter z različnimi timbildovskimi pristopi. Ti naj bi

ustvarili prijetno vzdušje in odvrnili člane komisij o razmisleku, kaj se sploh dela. Spremembe brez resnih predhodnih analiz, neprestano poudarjanje pomena učiteljev iz prakse, ki naj bi prvič v zgodovini pisali učne načrte, in omalovaževanje strokovnih argumentov ljudi, poimenovanih kar »fakultetniki«, je bilo temeljno vodilo začetkov prenove v vseh komisijah. Ilustrativen primer tega je, da smo se morali strokovnjaki s fakultet, ki to delamo vsakodnevno s študenti, skupaj z učitelji, manj večšimi takih zapisov, pol leta uriti v pisanju ciljev, kar je predstavljalo »zanimivo«, a ponižujočo »domačo« nalogo, ter ustvarilo časovni pritisk. Dogajanje v različnih predmetnih kurikularnih komisijah in nestrinjanje med člani znotraj posameznih skupin je povzročilo, da so številni množično odstopali. Veliko članov s fakultet ni podpisalo pogodbe o sodelovanju, nekateri so se iz moralnih razlogov odločili, da bodo raje delali brezplačno. Člani iz različnih fakultet treh slovenskih univerz so na dveh posvetih na Pedagoški fakulteti Univerze v Ljubljani v organizaciji raziskovalne programske skupine *Sistemski vidiki strategij edukacije in spodbujanja socialne vključenosti v vzgoji in izobraževanju* razpravljali o neprimernosti vodenja prenove in temeljnih strokovnih napakah, svoje pomisleke in ponujene rešitve pa so aprila 2024 poslali ministru, odgovornemu za vzgojo in izobraževanje, in takratnemu direktorju Zavoda RS za šolstvo. Ker ni bilo odziva na pobude, izčrpavanje članov komisij s fakultet pa se je nadaljevalo, je bila po naslednjem posvetu konec leta 2024 poslana ponovna pobuda o spremembi načina vodenja komisij in opozorilo o neustreznosti priprave učnih načrtov predsedniku strokovnega sveta za splošno izobraževanje in novemu ministru za vzgojo in izobraževanje, aprila še direktorju Zavoda RS za šolstvo. Člani so opozorili predvsem na to, da vodje prenove na večini področij ne upoštevajo strokovnih mnenj, odločitve pa sprejemajo s preglasovanji, torej s preštevanjem glasov in ne s tehtanjem argumentov, strokovno neustrezne učne načrte pa bo nemogoče predstaviti bodočim učiteljem kot ustrezne, saj so fakultete zavezane k sledenju strokovno in znanstveno preverjenim pristopom, h kritičnosti ter opozarjanju na neustrezne rešitve v šolskem sistem. Odgovor, ki so ga prejeli, je bil, preprosto rečeno, ponižujoč do članov, ki prihajajo ali so pred odstopom prihajali s fakultet kot specialni didaktiki in so izobrazili večino učiteljev, ki jih danes še imamo na šolah.

Delovanje prenove je najbolj kaotično potekalo na dveh področjih, glasbenem in športnem. Strokovnjaki s fakultet, člani predmetne komisije za prenovu športa/športne vzgoje, so bili daljše časovno obdobje celo izločeni iz delovanja komisije, saj niso bili vabljeni na sestanke. Še več, nekaterim so onemogočili celo dostop do spletnih strani komisije. »Izločeni« člani smo se zato v obdobju izločitve odločili, da pripravimo predlog prenovljenih dokumentov po korakih, kot jih zahteva tako resno strokovno delo, ta predlog pa nato skupaj z neizločenimi člani dodelamo, ko bodo ugotovili, da predstavljeni »lijakasti način« grupiranja športov v neustrezne skupine ne vodi v pravo smer. O tem sta bila na posebnem sestanku seznanjena tako vodja prenove kot takratni direktor Zavoda RS za šolstvo.

Najprej smo izločeni člani proučili analizo učnih načrtov, ki jo je pripravil Zavod Republike Slovenije za šolstvo (*Povzetek poročil skupin za analizo učnih načrtov v osnovni šoli in gimnaziji*). Ta je sicer pokazala, da učitelji menijo, da so učni načrti na področju športa/športne vzgoje konceptualno ustrezni, potrebujejo le

manjše posodobitve in uskladitve izrazoslovja s spremembami, ki so nastale v zadnjih petindvajsetih letih. Nato smo tudi sami analizirali zdaj veljavne učne načrte in izpostavili tisto, kar bi bilo smiselno spremeniti glede na razvojne spremembe otrok (npr. približno leto in pol zgodnejši vstop v puberteto, izjemen upad telesne zmogljivosti v obdobju pandemije COVID-a) in številne nove znanstvene ugotovitve o pomenu določenih vsebin za telesno in duševno zdravje v mladosti, odraslosti in starosti. Preučili smo učne načrte različnih držav, ki imajo primerljiv šolski sistem na področju športne vzgoje (podobno število ur pouka in podobne materialne pogoje). Poiskali smo kritike tujih učnih načrtov, objavljene v znanstvenih člankih, in se tudi osebno pogovorili s strokovnjaki, ki spremljajo športno vzgojo in njene učinke, in s katerimi sodelujemo v številnih projektih (Francija, Portugalska, Nemčija, Luksemburg, Italija, Španija, Norveška, Litva, Estonija, Hrvaška, Srbija, Severna Makedonija, Kanada, Tajvan ...). Podrobno smo pregledali tuje strateške dokumente o kakovosti športne vzgoje in dokumente, ki so bili pripravljene za prenovo ter sprejeti na strokovnem svetu za splošno izobraževanje (*Izhodišča za prenovo učnih načrtov v osnovni šoli in gimnaziji, Izhodišča za pravo izobraževalnih programov nižjega in srednjega poklicnega izobraževanja ter programov srednjega strokovnega izobraževanja, Usmeritve za pripravo didaktičnih priporočil k učnim načrtom za osnovne in srednje šole, Skupni cilji in njihovo umeščanje v učne načrte in kataloge znanj*). O teh smo kritično razpravljali tudi na dveh posvetih v organizaciji Pedagoške fakultete Univerze v Ljubljani, saj so dokumenti v marsičem nedosledni in nejasni, pri nekaterih definicijah pa niso upoštevani drugačni konteksti tujih šolskih sistemov. Prav tako smo podrobno analizirali in premislili, kaj sporočajo zadnja poročila o stanju telesne zmogljivosti otrok in mladine (ponoven upad zmogljivosti leta 2024) ter rezultati raziskav o stanju usvojenosti gibalnih spretnosti najmlajših do vstopa v puberteto. Z obojem se poglobljeno raziskovalno ukvarjamo zadnja leta. Posvetovali smo se tudi s strokovnjaki za področje predšolske vzgoje, da smo dobili čim boljši uvid, kako nadgraditi gibalne spretnosti, ki naj bi jih otroci usvojili v vrtcu.

Pri izdelavi dokumentov smo si najprej postavili nekaj temeljnih izhodišč: i) izhajali bomo iz koncepta telesne pismenosti (namenoma uporabljamo izvorni prevod angleškega izraza *physical literacy*, ker je gibalna pismenost, ki jo angleško imenujemo *motor literacy*, bistveno ožji izraz), ii) gradivo naj bo strokovno celovito zaokroženo (podobna struktura za vse stopnje šolanja in logična navpična povezava od 1. razreda osnovne šole do konca srednješolskega izobraževanja), iii) pripravljeno naj bo ambiciozno, kratko in razumljivo, iv) v pripravo morajo biti vključeni specialni didaktiki, ki soustvarjajo najnovejše smernice poučevanja posameznih vsebin v šolskem okolju in izobražujejo bodoče učitelje, in najboljši učitelji iz prakse, v) upoštevali bomo dva temeljna strokovna dokumenta, pripravljena ob napovedanih spremembah šolske prenove: *Strokovna izhodišča za dvig obsega in kakovosti športne vzgoje v vzgojno-izobraževalnem sistemu* (2019) in *Smernice za umestitev gibalnih dejavnosti v vzgojno-izobraževalni vsakdan* (2023).

Ker so učni načrti za športno vzgojo, nastali leta 1998, že v zasnovi ciljev temeljili na konceptu telesne pismenosti (čeprav tega izraza v kontekstu današnjega razumevanja še nismo

uporabljali), prav tako pa so to vsebovali tudi učni načrti, prenovljeni med letoma 2007 in 2011 (a z uporabo izraza *gibalna kompetentnost*), smo se odločili, da je to smiselno ohraniti tudi v prenovi. Teme smo zasnovali kot štiri dejavnike telesne pismenosti (telesna zmogljivost, športna znanja, razumevanje gibanja in športa ter načini ravnanja in dejavno sodelovanje v športu). Pri določitvi ciljev in standardov znanj smo izhajali iz načela nujne navpične povezanosti vseh treh vzgojno-izobraževalnih obdobjih osnovne šole s srednješolskimi programi, načela jasnosti in razumljivosti (cilji in standardi znanja morajo biti zapisani tako razumljivo, da vsak učitelj, starš in učenec/dijak ve, kakšno raven znanja naj bi učenec/dijak usvojil ob koncu posameznega obdobja), racionalnosti (nismo dodajali novih obveznih vsebin, ker predmeti nimajo nobenih dodatnih ur) in ambicioznosti. Cilje določa stroka na podlagi znanstveno utemeljenih izhodišč, trendov in pričakovanih sprememb v prihodnosti, jasno določeni standardi znanja pa so na eni strani opora učitelju pri pravičnem ocenjevanju, hkrati pa zagotavljajo poenotenje znanja v slovenskem izobraževalnem sistemu. Učitelj cilje prilagodi (konkretizira, tudi objektivizira, kjer je mogoče) svoji poučevani skupini, pri standardih pa je avtonomen v oblikovanju nalog, s katerimi preverja znanje, ter določanju meril in načinov ocenjevanja. Pri tem upošteva tako število ur, ki jih nameni obdelavi posamezne vsebine, kot številne druge dejavnike. O ciljih in standardih znanj, povezanih s posameznimi športi, smo se poglobljeno posvetovali in zapise uskladili z univerzitetnimi učitelji, specialnimi didaktiki. Razprave so bile včasih kar dolge, utemeljevanje, zakaj sodi neka vsebina v posamezno starostno obdobje, kako jo nadgrajevati, da bo pouk učinkovit, kaj se je spremenilo v zadnjih dveh desetletjih, kaj kažejo raziskave na različnih področjih (npr. fiziološkem, psihološkem, pedagoškem ...), pa so prinesle nove uvide v to, kaj sploh sodi v šolski program, v katero starost umestiti kakšno vsebino in kako zahtevni naj bomo do otrok in mladostnikov. Vsi vključeni strokovnjaki se namreč tako raziskovalno kot strokovno in pedagoško ukvarjajo s tem, kako naj učitelji učinkovito vodijo pedagoški proces, skozi spremljavo študentov na praktičnem pedagoškem usposabljanju pa imajo dober vpogled v delo na vseh stopnjah šolanja. Pri določitvi ciljev in standardov so sodelovali kot avtorji tudi najbolj cenjeni učitelji iz prakse, ki dobro poznajo šolsko realnost ter izvedljivost zapisanih ciljev in standardov v šolskem prostoru. V preizkus razumljivosti zapisov smo vključili tudi nekatere študente. Vsi pripravljavci in vključeni učitelji iz prakse smo se strinjali, da so eno pomembnih temeljnih izhodišč dovolj ambiciozno postavljeni cilji in standardi, če želimo otrokom in mladostnikom sploh ponuditi to, kar za svoj razvoj potrebujejo. Zato smo ohranili standarde znanja na približno enaki ravni zahtevnosti, kot so bili postavljeni že pred četrto stoletje, nekatere pa smo bolj konkretizirali.

Podrobno smo preučili tudi skupne cilje, ki jih je treba vključiti v učne načrte oziroma kurikule, in možnost njihovega uresničevanja nakazali s posebnimi ikonami, ki so za učitelje bolj ilustrativne kot navedba sklopa števil. Gotovo je predmet šport/športna vzgoja tisti del šolskega programa, kjer vsako učno uro, pa tudi v različnih drugih organizacijskih oblikah skrbimo za uresničevanje skupnih ciljev s področja *zdravje in dobrobit*, ostali skupni cilji pa so prisotni le v omejenem obsegu.

Vsaka prenova je tudi priložnost za poudarjanje tistih delov izobraževanja, ki v praksi ne delujejo dobro, so pa neprecenljivi za otrokov/mladostnikov razvoj. Če smo pred četrto stoletja v šolski prostor uspešno zasidrali poučevanje plavanja (obveznost izvedbe 20-urnega tečaja kot dela rednega pouka) z jasnim izhodiščem, da vsi učenci zapustijo osnovno šolo kot plavalci, in vpeljali sistematično posredovanje teoretičnih vsebin ob praktičnem delu (kar je danes sicer strokovno zlorabljeno s povsem neustreznim nacionalnim preverjanjem znanja ob koncu osnovne šole, ki ne odraža značilnosti pouka pri predmetu šport), nismo v prenovah med leti 2007 in 2011 naredili nobenega pomembnega preboja. Zato menimo, da je treba v prihodnjih letih dati poseben poudarek telesni zmogljivosti, plesu in povrnitvi napa kot pomembne vrednote v šolski prostor. Raziskave v zadnjem obdobju namreč kažejo izjemno pomemben vpliv telesne zmogljivosti na učno uspešnost pri drugih predmetih, na lažje premagovanje vsakršnih naporov in na boljšo telesno samopodobo. Strokovnjaki s področja javnega zdravja uvrščajo ples med tiste dejavnosti, ki krepi telesno samopodobo, socialne kompetence in izboljšuje komunikacijske spretnosti otrok ter mladostnikov, v obdobju staranja pa je eden od učinkovitih dejavnikov preprečevanja in zdravljenja demence. V slovenskem šolskem sistemu skoraj polovica učiteljev ne vključuje plesa v pouk, manj sprejemljivo pa je tudi, da morajo starši za pripravo mladostnikov na plesni nastop za valetu in maturo plačati zunanjem izvajalcem. Zato menimo, da je pri plesu treba postaviti nekoliko bolj določene standarde znanj, učiteljem pa so namenjena že objavljena video gradiva in številni članki s konkretnimi primeri na strokovnem portalu SLOfit nasvet. Šola je in mora biti dovolj zahtevna, da otrok/mladostnik doživi napor, ki je dovolj visok za sprožanje pozitivnih prilagoditev telesa, da lahko včasih preizkusi tudi meje svojih skrajnih sposobnosti, predvsem pa da se zaveda, da je napor nujen spremljevalec uspešnosti in zadovoljstva ter cenjenja lastnega truda. Zato mora postati (spet) vrednota, ki jo lahko učitelji zelo učinkovito privzgaajo prav skozi različne športne dejavnosti.

Pri pripravi gradiva smo tudi jasno razmejili, kaj je obvezno in kaj izbirno. Nikakor ni mogoče pri majhnem številu ur širiti nabora obveznih vsebin. Učitelj ima vedno možnost ponuditi izbirne vsebine tako pri rednem pouku, kot pri izbirnih predmetih in interesnem programu. Obvezni ne morejo biti športi, ki zaradi svoje preprostosti ne potrebujejo učiteljevega strokovnega vodenja, ki nimajo izdelanih metodičnih korakov poučevanja na šolski ravni, ki zahtevajo poseben prostor in številne pripomočke (ki jih šole nimajo) za učinkovito poučevanje, ki imajo zaradi organizacijskih zahtev majhne učinke na različna otrokova/mladostnikova področja razvoja, obenem pa se z njimi otroci in mladostniki ne morejo ukvarjati v prostem času, ker v lokalnem okolju ni tovrstne ponudbe.

Posebno pozornost smo posvetili tudi strokovni terminologiji. Pri tem smo se glede nekaterih izrazov posvetovali tudi z jezikoslovci. Didaktična navodila na koncu gradiva namenoma niso preširoka, kajti večino navodil lahko najdejo učitelji v univerzitetnih učbenikih. V pripravi so tudi njihove posodobitve, ki bodo objavljene kot brezplačna e-gradiva. Številne smernice in nasvete objavljamo na strokovnem spletnem portalu SLOfit nasvet, ki nam omogoča tudi sprotno popravljanje sprememb

v strokovni doktrini, pojasnjevanje novih usmeritev in podporo različnim pristopom s pomočjo najnovejših znanstvenih spoznanj, pa tudi prikaze dobrih praks.

Zasnovo tako pripravljenih »učnih načrtov« (temeljna izhodišča, koncept in poimenovanje tem ter primere zapisov ciljev in standardov znanj) smo predstavili ostalim članom predmetne kurikularne komisije na prvem sestanku, na katerega smo bili po polletni izločitvi ponovno povabljeni. Pojasnili smo jim tudi razloge za naše odločitve in ponudili gradivo za nadaljnje delo. Žal ni bilo odziva, še več, ena od članic je dobila takoj po sestanku sklep o prenehanju članstva, saj se je odločila, da bo delala zastoj in ni podpisala pogodbe, ker je čakala na odgovor na vprašanje, ki ga je dva meseca prej zastavila zavodu. Članov, ki niso podpisali pogodbe, je bilo v vseh komisijah več kot deset, a razen nje nihče drug ni bil »izbrisan« na tak način. Ponavljajoče podcenjevanje stroke in strokovnih argumentov je pripeljalo do odstopa številnih članov komisije, ki s(m)o svoje delo nato vestno nadaljevali in nadaljnji pripravi gradiva prav vsak teden namenili nekaj ur prostovoljnega skupnega dela v prostem času. V zdaj pripravljenih učnih načrtih, ki jih je Zavod Republike Slovenije za šolstvo poslal v potrditev, so sicer le upoštevali naš nasvet, ki smo jim ga dali pred odstopom, da teme organizirajo na konceptu telesne pismenosti, a so žal opisi tem neustrezni, uporabljena terminologija je nedorečena in neuskaljena, številne strokovne napake, ki se pojavljajo v tekstu, pa niso ravno v ponos stroki.

Odločili smo se, da pripravljeno gradivo, ki je bilo za svetovalke Zavoda Republike Slovenije za šolstvo očitno neprimerno, javno objavimo v prilogi revije Šport. Namenjeno je kot podpora izobraževanju bodočih učiteljev pouka šport/športna vzgoja. Ker smo na fakultetah zavezani h kritičnosti in znanstveno utemeljenim pristopom, ne pa k razpravam v slogu »meni se zdi«, bodo študentom predstavljeni tudi sprejeti uradni učni načrti z vsemi njihovimi strokovnimi in terminološkimi nedoslednostmi, celo napakami, saj morajo bodoči učitelji vedeti, kako identificirati ustrezne/neustrezne prakse in pristope ter kako se nanje odzvati.

Zahvaljujemo se vsem članom skupine, ki so vsak teden prostovoljno posvetili več ur svojega časa razmislekom in konstruktivnim razpravam o tem, kaj potrebujejo mladi in kako jim to posredovati, da ohranimo zdajšnjo raven kakovosti športne vzgoje. Njihovi kritični pomisleki, dopolnjevanja in pregledi zapsanega so pokazali, da se pomembni dokumenti vedno pišejo s »tresočo roko«. Posebna zahvala gre seveda tudi vsem specialnim didaktikom z matične fakultete, ki so pojasnjevali in utemeljevali, zakaj potrebujemo določene spremembe, obenem pa v pomoč učiteljem pripravljajo različna gradiva, prirejajo seminarje stalnega strokovnega spopolnjevanja, pišejo nasvete za spletni portal SLOfit nasvet in raziskovalno preizkušajo novosti v šolski praksi. Hvala tudi recenzentom za koristne napotke pri pripravi gradiva.

Različna mnenja so legitimna, a morajo izkristalizirati najboljše rešitve, drugače lahko pozabimo na vizijo kakovostnega šolstva in znotraj njega kakovostne športne vzgoje. Pri tem pa morajo vedno prevladati strokovni argumenti, ne argumenti pozicijske moči.